

Sygn. akt II CSKP 709/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Pierwszy Prezes SN Małgorzata Manowska (przewodniczący)
SSN Marcin Łochowski (sprawozdawca)
SSN Mariusz Łodko

w sprawie ze skargi Syndyka masy upadłości P. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości w W.
przeciwko N. spółce akcyjnej w S.
o uchylenie wyroku sądu polubownego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 września 2022 r.,
skargi kasacyjnej Syndyka masy upadłości P. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt I AGa 28/19,

- 1. oddala skargę kasacyjną;**
- 2. zasądza od Syndyka masy upadłości P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w W. na rzecz N. spółki akcyjnej w S. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 listopada 2019 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił skargę syndyka masy upadłości P. sp. z o.o. w upadłości w W. od wyroku Sądu Arbitrażowego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. z 26 lipca 2018 r., którym Sąd ten zasądził od pozwanej N. S.A. w S. na rzecz syndyka kwotę 1 638 750,88 zł wraz z odsetkami, oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekając o kosztach postępowania arbitrażowego.

Sąd Apelacyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Spółka P. dochodziła od N. S.A. przed Sądem Arbitrażowym zapłaty wynagrodzenia za wykonanie robót budowlanych (robót torowych). Spółka N. była generalnym wykonawcą inwestycji realizowanej dla P.1 S.A. jako inwestora N. S.A. odmówiła zapłaty wynagrodzenia należnego spółce P. z uwagi na kary umowne naliczone przez N. S.A. na podstawie umowy nr [...] z 3 czerwca 2013 r. Zgodnie z tą umową spółka P. zobowiązała się oddać w najem spółce N. sprzęt szczegółowo wymieniony w załączniku do umowy wraz z niezbędną osobową obsługą przedmiotowego sprzętu, który miał być użyty w celu wykonania robót budowlanych.

Sąd Arbitrażowy przyjął, że umowa z 3 czerwca 2013 r. była umową o roboty budowlane. Zdaniem Sądu Arbitrażowego, celem zawarcia tej umowy jako umowy najmu sprzętu wraz z obsługą było ominięcie przez N., jako składającego ofertę w trybie zamówienia publicznego, zawartego w postępowaniu przetargowym warunku wykluczającego spółkę P. – jako podwykonawcy znajdującego się w upadłości – z możliwości wykonania części robót. Sąd Arbitrażowy uznał, że nieważność wskazanej czynności prawnej nie zachodzi, gdyż P. nie był powiązany formalnie z kontraktem wiążącym N. z zamawiającym (P.1), a wykonywanie robót torowych przez P. było akceptowane przez zamawiającego przez cały okres ich trwania.

W ocenie Sądu Arbitrażowego żądanie pozwu było zasadne co do kwoty 1 638 750,88 zł, gdyż zaistniały podstawy do naliczania przez N. kar umownych za zwłokę w usuwaniu wad oraz za opóźnienia w terminach zamknięć torowych.

Okoliczności sprawy nie pozwalały natomiast na zmiarkowanie kary do wysokości kary umownej zastrzeżonej na wypadek odstąpienia od umowy, czyli do wysokości 10% wynagrodzenia brutto. Obniżenie kary umownej o kwotę 1 638 750 zł skutkowało uznaniem roszczenia P. o zapłatę reszty wynagrodzenia do tej wysokości z jednoczesnym oddaleniem żądania pozwu w pozostałym zakresie. Oddalając żądanie pozwu o odsetki za okresy wskazane przez powoda, Sąd Arbitrażowy uznał, że roszczenie to nie jest uzasadnione z uwagi na skuteczne dokonanie potrącenia wzajemnej wierzytelności pozwanego z tytułu kar umownych.

Sąd Apelacyjny za niezasadny uznał, podniesiony w skardze P. o uchylenie wyroku sądu polubownego, zarzut naruszenia art. 1206 § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, pomimo nieprawidłowego wskazania w treści zaskarżonego wyroku daty 26 lipca 2018 r. jako daty jego wydania, wada ta w żaden sposób nie wpłynęła na sposób wyrokowania, gdyż (1) Sąd Arbitrażowy w części swojego orzeczenia dotyczącego kosztów stron odniósł się do wyliczeń zawartych w pismach stron złożonych w wyniku ustaleń poczynionych na posiedzeniu 26 lipca 2018 r., (2) stanowisko obu stron w toku całego postępowania co do zasady było niezmiennie, a pisma przygotowawcze złożone w wykonaniu zobowiązania nałożonego na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2018 r. stanowiły powtórzenie wcześniejszych twierdzeń i wniosków. Według Sądu Apelacyjnego, wyrok sądu polubownego nie jest również sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Mając na uwadze twierdzenia skarżącego o naruszeniu art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 1843) w brzmieniu obowiązującym w dacie ogłoszenia przetargu publicznego i przedstawienia warunków przetargu (maj 2013 r.) w zw. z art. 58 k.c., Sąd Apelacyjny wskazał, że przepisy te nie stanowią podstawowej zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego, skutki zaskarżonego wyroku nie kolidują również z żadną z norm zaliczanych do podstawowych zasad porządku prawnego.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł syndyk P., zaskarżając ten wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Syndyk zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

1) art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i w konsekwencji niezastosowanie, polegające na uznaniu, że wyrok Sądu Arbitrażowego nie narusza podstawowych zasad porządku prawnego RP, w sytuacji, w której Sąd Arbitrażowy uznał, że umowa cywilnoprawna mająca kluczowe znaczenie w sprawie (będąca podstawą zarzutu potrącenia N.) spełniała przesłankę nieważności z art. 58 § 1 k.c., gdyż miała na celu obejście ustawy, a pomimo tego Sąd Arbitrażowy nie uznał tej umowy za nieważną, co powinno zostać zakwalifikowane jako naruszenie klauzuli porządku publicznego;

2) art. 58 § 1 k.c. przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że dla oceny bezwzględnej nieważności umowy cywilnoprawnej ma znaczenie to, czy strony dochodzą na jej podstawie jakichkolwiek roszczeń, podczas gdy w przypadku oceny sankcji nieważności bezwzględnej czynności prawnej zgodnie z art. 58 § 1 k.c. znaczenie ma jedynie to, czy czynność ta jest sprzeczna z ustawą lub czy ma na celu obejście ustawy, bez względu na to, czy strony formułują na podstawie tej umowy jakiegokolwiek roszczenia i bez względu na to, czy strony uznają tę umowę za ważną;

3) art. 1206 § 2 pkt 2 w zw. z art. 1197 § 3 k.p.c. przez niezastosowanie i odmowę uznania wyroku Sądu Arbitrażowego za sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego pomimo ustalenia przez Sąd Apelacyjny, że wyrok Sądu Arbitrażowego został wydany z nieprawidłową datą oraz pomimo braku ustalenia prawidłowej daty wydania wyroku, co oznacza, że wyrok Sądu Arbitrażowego nie zawiera prawidłowej informacji o dacie wydania i co z kolei oznacza sprzeczność z podstawowymi zasadami porządku prawnego (procesowego), zgodnie z którymi wyrok sądu zarówno powszechnego jak i polubownego musi zawierać datę wydania (art. 1197 § 3 oraz art. 325 k.p.c.);

4) art. 1206 § 2 pkt 2 w zw. z art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c. przez niezastosowanie i odmowę uznania za uzasadnione zarzutów przedstawionych w punktach II lit. c-e petitum skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego, przy czym Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku w ogóle nie rozpoznał tych zarzutów, co stanowi również zarzut naruszenia przepisów postępowania, opisany poniżej;

5) art. 378 § 1 oraz art. 382 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c. polegające na nierozpatrzeniu części zarzutów powoda, sformułowanych w skardze o uchylenie wyroku sądu polubownego (faktycznym nierozpoznaniu istoty sprawy w zakresie tych zarzutów i brak wyjaśnienia w wyroku, czy i dlaczego Sąd Apelacyjny uważa te zarzuty za niezasadne), dotyczących naruszenia przez Sąd Arbitrażowy szeregu podstawowych zasad porządku prawnego RP (zarzuty z punktu II lit. c-e *petitum* skargi powoda o uchylenie wyroku);

6) art. 327¹ § 1 oraz § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia wyroku, którego treść jest nieweryfikowalna, gdyż uzasadnienie nie zawiera stanowiska Sądu Apelacyjnego w przedmiocie szeregu zarzutów podniesionych przez powoda w skardze o uchylenie wyroku sądu polubownego, a przez to rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nie podlega kontroli.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną spółka N. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. W toku postępowania wywołanego skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego rolą sądu powszechnego nie jest badanie zgodności wyroku sądu polubownego z właściwym w sprawie prawem materialnym. Zadaniem tego sądu jest jedynie zbadanie, czy w sprawie nie wystąpiła ustawowa podstawa do uchylenia tego wyroku (tak wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2014 r., V CSK 45/13, zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 2013 r., IV CSK 187/13, OSNC-ZD 2015, nr A, poz. 9). Kontrola sprawowana przez sąd państwowy nie jest bowiem równoznaczna z rozstrzyganiem sprawy *ex novo*, nie tylko w płaszczyźnie faktycznej, lecz także w płaszczyźnie prawnej. Sąd państwowy, rozpoznając skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego, bada jedynie okoliczności wskazane w art. 1206 § 1 k.p.c., jeżeli skarżący się na nie powoła, a z urzędu okoliczności określone w art. 1206 § 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2019 r., I CSK 23/19).

Tak ujęty przedmiot postępowania, determinuje zakres zarzutów, które mogą zostać w skardze kasacyjnej skutecznie postawione wyrokowi sądu państwowego

rozstrzygającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego. Zarzuty te ograniczają się w zasadzie do wykładni i stosowania art. 1206 k.p.c. Wobec tego skarga kasacyjna wniesiona od wyroku oddalającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego może być – poza przypadkiem nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji – uwzględniona tylko w razie zasadności przytoczonej podstawy kasacyjnej, zawierającej zarzut uzasadniający przyczynę uchylenia wyroku sądu polubownego powołanej w skardze o uchylenie lub uwzględnianej z urzędu (wyroki Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2013 r., IV CSK 187/13, OSNC-ZD 2015, nr A, poz. 9; z 15 czerwca 2021 r., V CSKP 39/21).

2. Na tym tle chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 58 § 1 k.c. Przepis ten nie mógł zostać przez ten Sąd naruszony już tylko z tej przyczyny, że nie był na etapie rozpoznawania skargi stosowany. Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał bowiem oceny ważności umowy zawartej przez strony, przez pryzmat przesłanek określonych w art. 58 § 1 k.c., ale rozważał jedynie, czy sąd polubowny, dokonując przyjętej za podstawę wyroku oceny tej umowy, nie naruszył art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.

3. W zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny w ramach art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. rozważał więc jedynie, czy skutki zaskarżonego orzeczenia sądu polubownego nie naruszają klauzuli porządku publicznego. Ewentualne uchybienia Sądu Apelacyjnego mogły zatem powstać w procesie wykładni lub stosowania art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.

Wyrok sądu polubownego podlega uchyleniu na podstawie klauzuli porządku publicznego, gdy naruszenie prawa materialnego przez sąd polubowny prowadzi do następstw niedających się pogodzić z podstawowymi zasadami polskiego porządku prawnego, tj. do skutków sprzecznych w sposób oczywisty i rażący z tymi zasadami – choćby tylko jedną z nich (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2014 r., V CSK 45/13; zob. też wyroki Sądu Najwyższego z: 28 kwietnia 2000 r., II CKN 267/00, OSNC 2000, nr 11, poz. 203; z 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 64; z 11 czerwca 2008 r., V CSK 8/08; z 7 stycznia 2009 r., II CSK 397/08; z 3 września 2009 r., I CSK 53/09, OSNC-ZD 2010, nr A, poz. 25).

Klauzula porządku publicznego jak każda klauzula generalna jest niedookreślona, co pozostawia sądowi orzekającemu w konkretnej sprawie dużą dyskrecjonalność (wyrok Sądu Najwyższego z 9 marca 2012 r., I CSK 312/11). Jej zastosowanie pozostaje w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy w ścisłym powiązaniu z konkretnym stanem faktycznym. W konsekwencji stosowanie art. 1026 § 2 pkt 2 k.p.c. pozostaje domeną sądu państwowego rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego. Oznacza to, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną jest władny uwzględnić zarzut naruszenia art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. tylko wówczas, gdy Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty i rażący przekroczył przyznaną mu na tej płaszczyźnie sferę uznania.

Klauzula porządku publicznego jest bowiem jedyną wśród przesłanek uchylenia wyroku sądu polubownego, która daje sądowi państwowemu prawo merytorycznej kontroli orzeczenia arbitrażowego. Niemniej na jej podstawie kontrola elementów składających się na orzeczenie sądu polubownego nie może przybierać rozmiarów właściwych kontroli merytorycznej (zasadności) takiego orzeczenia. Zakaz kontroli merytorycznej takiego orzeczenia, związany jest z istotą stosowania klauzuli porządku publicznego. Przy jej stosowaniu nie chodzi bowiem o to, aby oceniane orzeczenie było zgodne ze wszystkimi wchodzącymi w grę bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, lecz o to, czy wywarło ono skutek sprzeczny z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego (wyrok Sądu Najwyższego z 9 marca 2012 r., I CSK 312/11; zob. też wyroki Sądu Najwyższego z 28 listopada 2000 r., IV CKN 171/00; z 30 lipca 2019 r., I CSK 107/19). Zatem tylko w sytuacji, gdy dokonana przez sąd państwowy ocena skutków wyroku sądu polubownego w relacji do podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej będzie rażąco i oczywiście błędna możliwe jest uwzględnienie skargi kasacyjnej opartej na zarzucie naruszenia art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. W przeciwnym wypadku, to Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną stałby się sądem oceniającym zasadność rozstrzygnięcia sądu polubownego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2021 r., V CSKP 39/21).

4. Sąd Apelacyjny przyjął, że wyrok Sądu Arbitrażowego nie narusza podstawowych zasady porządku prawnego ze względu na uznanie przez ten sąd

polubowny, że umowa stron nie jest nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c. Skarżący zarzuca, że w ten sposób Sąd Apelacyjny naruszył art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c., skoro w ocenie skarżącego umowa jest nieważna. Zarzut ten nie jest uzasadniony.

Sąd rozpoznający skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego, co do zasady, nie jest uprawniony do przeprowadzenia kontroli, czy dokonana przez sąd polubowny ocena ważności umowy stron jest trafna. Oznaczałoby to bowiem niedopuszczalną kontrolę merytoryczną orzeczenia sądu polubownego. Na tym polu sąd rozpoznający skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego jest uprawniony jedynie do kontroli materialnoprawnych skutków wyroku sądu polubownego.

Sąd Apelacyjny mógłby więc jedynie zbadać, czy skutki orzeczenia opartego na założeniu o ważności umowy stron nie naruszają klauzuli porządku publicznego. Z pewnością uwzględnienie roszczenia P. o wynagrodzenie, a także uznanie, że spółka N. była uprawniona do naliczenia i potrącenia kar umownych – przy przyjęciu, że łącząca strony umowa jest ważna – nie narusza żadnej podstawowej zasady porządku prawnego. Co więcej, nawet gdyby sąd polubowny uznał, że umowa ta jest nieważna, a mimo to uwzględnił roszczenie dochodzone przez P. nie oznaczałoby to jeszcze naruszenia podstawowej zasady porządku prawnego. Nie można przecież wykluczyć, że roszczenie P. znajdowałoby w takiej sytuacji oparcie np. w przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 listopada 2007 r., II CSK 344/07; z 25 marca 2011 r., IV CSK 401/10). Z drugiej strony, uwzględnienie zarzutu potrącenia N., którego skutkiem jest zasądzenie roszczenia P. jedynie w części (obniżenie wynagrodzenia), także nie narusza podstawowych zasad porządku prawnego, skoro podstawą takiego rozstrzygnięcia było uznanie, że spółka P. wykonała zobowiązanie w sposób nienależyty.

Poza tym nie sposób dopatrzeć się w stanowisku Sądu Apelacyjnego arbitralności lub dowolności, skoro nie ma sporu co do wykonania robót przez spółkę P., ani co do wykonania części prac lub usunięcia wad wykonanych robót z opóźnieniem.

5. Nie jest również uzasadniony zarzut odnoszący się do błędnej daty wyroku sądu polubownego. Z całą pewnością nie można przyjąć, że wskazanie w wyroku sądu polubownego wadliwej daty jego wydania stanowi naruszenie podstawowej zasady porządku prawnego. Jest to jedynie kwestia techniczna, która nie przekłada się w żaden sposób na skutki orzeczenia, np. rozmiar zasądzanego świadczenia lub okres, za który należne są odsetki.

Nie można wykluczyć, że w okolicznościach sprawy jest to tylko oczywista omyłka, która, podobnie jak w przypadku orzeczenia sądu powszechnego, może zostać sprostowana (zob. art. 1201 k.p.c.).

6. Chybiony jest też zarzut naruszenia art. 327¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c. Zaskarżony wyrok został bowiem wydany 7 listopada 2019 r. Uszło uwadze skarżącego, że od 7 listopada 2019 r. (zob. ustawę z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw; Dz.U. z 2019 r. poz. 1469 ze zm.) treść uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji jest w wyczerpujący sposób uregulowana w art. 387 § 2¹ k.p.c. Przepis ten ma zastosowanie do uzasadniania wyroków wydanych od 7 listopada 2019 r., także w razie wszczęcia postępowania przed tym dniem (zob. art. 9 ust. 2 ustawy z 4 lipca 2019 r.).

Artykuł 387 § 2¹ k.p.c. jest przepisem szczególnym względem art. 327¹ k.p.c. Nie jest wobec tego możliwe zarzucanie uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji naruszenia art. 327¹ k.p.c., odnoszącego się aktualnie tylko do uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji może bowiem na tej płaszczyźnie dopuścić się jedynie naruszenia art. 387 § 2¹ k.p.c. Nie ulega też wątpliwości, że to ten ostatni przepis reguluje sposób sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu rozpoznającego skargę na wyrok sądu polubownego (art. 1207 § 2 k.p.c.).

7. Nieuzasadniony jest także zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. powiązany z zarzutem naruszenia art. 382 k.p.c. Skarżący upatruje naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w nierozpoznaniu sprawy w granicach skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego i zaniechaniu rozpoznania wszystkich wskazanych w skardze zarzutów. Odniesienie się osobno do każdego z zarzutów podniesionych w skardze

nie jest jednak bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez Sąd Apelacyjny. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w skardze zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez Sąd Apelacyjny w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. na tle apelacji wyroki Sądu Najwyższego: z 15 września 2016 r., I CSK 659/15; z 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17; z 24 czerwca 2020 r., IV CSK 607/18).

Co prawda art. 387 § 2¹ pkt 2 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c. nakłada na Sąd Apelacyjny obowiązek oceny poszczególnych zarzutów skargi, ale skarżący nie sformułował zarzutu naruszenia tego przepisu (tj. art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c.) i to jeszcze w sposób mający wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W aktualnym stanie prawnym nieprzedstawienie w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego, rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego, oceny zarzutów skargi (wszystkich lub części) może być podnoszone jako zarzut naruszenia art. 387¹ § 2 pkt 2 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c., a ponadto – w razie zaniechania ich zbadania – w ramach zarzutu naruszenia art. 378 § 1 w zw. z art. 387¹ § 2 pkt 2 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c.

W konsekwencji wadliwa konstrukcja uzasadnienia zarzutu skargi uniemożliwia jego ocenę i ewentualne uwzględnienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 marca 2022 r., II CSKP 621/21).

8. Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił skargę kasacyjną i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.) obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

[as]